

ใน “ทุ่งมหานคร”

เราอยู่ในสิ่งนั้น

วันลี้มตาดูโลก
แม่มิได้บอกว่า
เราล้นแบกหามลี้มภาวะ
เราสวยงามและอัปลักษณ์ในเวอร์ชันที่ดีที่สุด
ใน ‘ทุ่งมหานคร’
บวงสรวงบูชาวัตถุ
พิธีกรรมชาวสวรรค์

เราอยู่ที่นี้

ห่างไกลกลิ่นดอกไม้รูปเทียน
ห่างไกลเรื่องเล่าและตำนาน
ห่างไกลรากเหง้าบรรพบุรุษ

เราอยู่ในทุกสิ่งแห่งความหลงลืม
ไร้รับรู้ผู้ลี้ภัยอยู่อีกทิศ
ผู้กอบก้ำก้อนดินแห่งดินแดนมาตุภูมิ
มากับคราบเขม่า และกลิ่นควันไฟ
เร้นกายในถ้ำแห่งความจริง

รหัสศรัทธา คำพิพากษาอีกฟากฝั่ง
คือธงสองผืนบนเสาธงเดียวกัน
ผืนหนึ่งสูง ผืนหนึ่งต่ำ
ผืนต่ำกว่าเป็นธงข้อความเหยียบย่ำ

ร่องรอยหลักฐานทางประวัติศาสตร์
กระจายตัวอยู่ทุกพื้นที่
เสียงความหวาดกลัวเกินได้ยิน
อำนาจ - น้ำใจมิได้อยู่เทียมกัน

เราล้วนแบกหามสัมภาระ
ในนามผู้อยู่ในประเทศ
ในนามผู้มีอำนาจ
ทำลายล้างก้อนในกะโหลกศีรษะ
ก่อนทำลายล้างบ้านเรือนของคนอื่น
และเรียกร้องความยุติธรรม

เรามีได้เห็นโลกในวันสิ้นตาดูโลก
วันเราได้เห็นโลก
กลับเห็นความอัปลักษณ์
ในสนามความเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้
เราจึงสร้างความสวยงามในความอัปลักษณ์
แบกเป็นสัมภาระ

เราอยู่ในสิ่งนั้น

ที่นี่ไม่มีดวงตาพระเจ้า

ที่นี่ไม่มีดวงตาพระเจ้า
โลกอยู่ในฝันของเราและของคนอื่น
เมื่อประตูแห่งความโลภเปิดออก
ฤดูกาลแห่งฝนโปรย
น้ำตาของเราเรียกร้องราคาทรัพย์สิน

วิถีแห่งสงครามเปลี่ยนไปแล้ว
สั้น กระชับ รวดเร็ว ราคาแพง
จังหวะแห่งสงครามเกินกว่าหัวใจไหวเต้นตามทัน

เราไม่คุ้นชินกับความแปลกหน้าของเราเอง
ไม่คุ้นชินการแปลงวิถีใหม่เพื่อความอยู่รอด
ไม่คุ้นชินแพ็กเกจใหม่ของตะกอนแห่งอดีต
ไม่คุ้นชินมลพิษ

โลกสี่เขี้ยวจางซีด
 ลัดส่วนสีน้ำเงินผสมสีดำ
 จำนวนขยະข้ามชาติมีอจันับ
 ไมโครพลาสติกกล่องลอยไปยังปากของสัตว์ทะเล
 มายังปากอื่น
 มายังปากเรา

ชีวิตต่อการมองเห็นในแววตาที่สูญหาย
 มนุษย์คือสัตว์สายพันธุ์สุดท้ายในระบบนิเวศ
 ทั้งผู้ล่าและผู้ถูกล่าในตนเอง
 เมื่อวันสิ้นสุดแหล่งทรัพยากร

ไม่มีใครตีราคาความว่างเปล่า
 กลืนน้ำตาฤดูฝน
 ในพื้นที่
 ที่ไม่มีดวงตาพระเจ้า

โลกที่เราไม่เคยได้อยู่

มีธรรมชาติของเราดำรงอยู่
 เส้นทางนั้นเป็นของเรามีใช้ของใครคนหนึ่ง
 ในแ่งมุมของโลกอีกใบที่มีได้ซ่อนเร้น
 แต่เรามีได้อาศัยอยู่

บึงน้ำจืด
 สาหร่ายบัว สาหร่ายข้าวเหนียวดอกใหญ่ดอกเล็กสีเหลือง
 ใบบัวล่อคลื่นราวเล่นวินด์เซิร์ฟ
 บัวหลวง บัวหลวงหินขาว บัวผัน บัวเผื่อน
 บัวม่วงกษัตริย์เกษรหอมออกดอกทั้งปี
 บานเต็มที่ยามเที่ยง ดอกหุบยามเย็น

ต้นอ้อ ต้นกกไว้สานเสื่อ สานตะกร้า
ไข่มุกหอยเชอร์รี่สีชมพูหวานกอดต้นกราวคนรัก
นกเหยี่ยวแดงบินอวดสง่า
ครอบครัวนกอีโก้งหัวแดง
เดินคู่มสองเท้ากันห้าตัวพ่อแม่และลูก
ตรงแพหญ้าลอยน้ำ

แพหญ้าหนึ่งหมากมกันเป็นชั้น
ลอยเป็นผืนแผ่นดิน
เอื้องสีสนิม เอื้องอิงอ่าง ไกลสูญพันธุ์
แอบอิงออกดอกในหนาวแรกของปี
แหวดตาแห่งบึงเปี้ยวมประกายใสสะท้อนแดดยามเย็น
ฟองอากาศใต้น้ำตีวงกระเพื่อม
หอมกลิ่นธรรมชาติ

บนพื้นที่เดียวกันที่มีได้หลบเร้น
ใครสักคนแอบเฝ้าแพหญ้าเพื่อจับปลา
เลี้ยงปากท้อง
เราอิงอาศัยกันเช่นนี้
เช่นกระถินณรงค์ถูกเผาเหลือแต่ตอและยืนต้นตาย
นอบน้อมและโง่เขลาในคราวเดียว
แพหญาลอยน้ำดำคล้ำดั่งแผ่นดินปีศาจ
ร่องรอยเขม่าควัน เศษตอไม้ลอยเหนือน้ำในบ้านของบัว
ครอบครัวนกอีโก้งหัวแดง
เก็บบาดแผลหลังเหยียบประกายไฟปวดแสบปวดร้อนเอาไว้
ด้วยท่วงท่าเดินท่าใหม่

เพิ่งรู้ว่าเรา
เพียงแค่องค์ประกอบของชีวภาพ
ผู้มองหารหัสที่ซุกซ่อนและข้อมูลแฝงไว้ในสรรพสิ่ง
ความเงียบสงบนำพา
เข้าถึงสารัตถะในแง่มุมของโลกอีกใบ

บนโลกที่เราอยากเข้าไปอยู่
โลกที่เราไม่เคยได้อยู่

ผู้เขียน

ณัฐฤทัย พลอยหิรัญ